

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 112.207 van 4 november 2002  
in de zaak A. 115.479/XIV-8059.**

In zake :       XXX,  
                  die woonplaats kiest bij  
                  Advocaat E. VAN DE COTTE,  
                  kantoor houdende te 9000 GENT,  
                  Martelaarslaan 202

tegen :

1.   de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2.   de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

-----  
--

**DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Algerijnse nationaliteit, op 10 januari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 augustus 2001 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 1 februari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het administratief dossier van de eerste verwerende partij en de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 2 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 september 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. MAJD FEYMOUNI die, loco Advocaat E. VAN DE COTTE verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Algerijnse nationaliteit, is België binnengekomen op 23 juli 2001 en heeft zich op 27 juli 2001 vluchteling verklaard.

1.2. Op 7 augustus 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 10 december 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot bevestiging van deze beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

“Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaart een Algerijn te zijn afkomstig van Constantine. U zou door uw oom en zijn echtgenote zijn opgevoed. Samen met uw oom zou u een handel hebben gehad in het verkopen van schapen. Tussen 1995 en 1998 zouden jullie driemaal door terroristen zijn bedreigd en zijn verplicht geld en schapen aan hen te geven. In 1995 zouden de terroristen tweemaal bij uw oom thuis zijn gekomen en in 1998 eenmaal. U verklaart dat u in 1995 tweemaal en in 1996 eenmaal werd gearresteerd door de politie op verdenking van samenwerking met de terroristen. U zou de laatste keer dat u werd opgepakt voor de rechtbank hebben moeten verschijnen en zou toen zijn veroordeeld. U zou geen gevangenisstraf hebben gekregen maar uw burgerrechten zouden u zijn ontnomen. Alhoewel jullie sedert 1998 geen problemen meer zouden hebben gehad met terroristen zou uw oom in februari 2000 door de politie zijn gearresteerd en opgesloten in de gevangenis van Kodja, in Constantine. Hij zou ervan worden beschuldigd samen te werken met de terroristen en zou nog steeds gevangen zitten. U zou niet thuis zijn geweest de dag van zijn arrestatie maar u zou zich de volgende dag op het politiebureau

hebben moeten aanmelden. Men zou u echter niet hebben gearresteerd. Na tien dagen zou uw oom bezoek hebben mogen ontvangen en sindsdien zou u hem ongeveer wekelijks hebben bezocht. U zou zich echter wel tweemaal per dag op het politiebureau hebben moeten aanmelden. In augustus 2000 zou u een paspoort hebben aangevraagd omdat u het land zou hebben willen verlaten. U zou echter geen paspoort hebben kunnen krijgen wegens uw banden met uw oom. U zou thuis zijn blijven wonen en u zou zich verder tweemaal per dag hebben aangemeld. Uiteindelijk zou u op 18 juli 2001 naar Algiers zijn vertrokken om illegaal Algerije te verlaten.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen uw verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en in dringend beroep. Zo meldde u in dringend beroep dat u in totaal driemaal werd gearresteerd en beschuldigd van samenwerking met de terroristen terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u nooit werd gearresteerd (verslag CGVS, p. 4 en verslag DVZ, vraag nr. 44). Verder verklaarde u in dringend beroep dat u zich na de arrestatie van uw oom in januari 2000 tweemaal per dag op het politiebureau moest aanmelden en dat u dit tot aan uw vertrek uit Algerije heeft gedaan. Over deze meldingsplicht heeft u op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord gerept (verslag CGVS, p. 5). Zo beweerde u eveneens in dringend beroep dat uw problemen met de Algerijnse autoriteiten zouden gelinkt zijn aan het feit dat u in 1989 het FLN zou hebben verlaten (verslag CGVS, p. 4). Ook over dit feit maakte u nergens melding bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovenstaande tegenstrijdigheid én vergetelheden zijn onbegrijpelijk. Te meer daar ze betrekking hebben op belangrijke feiten uit uw vluchtrelaas. Bijgevolg ondermijnen zij in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

In zoverre nog geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde vluchtmotieven onvoldoende ernstig zijn om te kunnen ressorteren onder de Conventie van Genève. Uit uw verklaringen zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als in dringend beroep, blijkt dat u persoonlijk sedert februari 1998 geen problemen meer heeft gekend met terroristen. U verklaart dat jullie sinds 1998 niet meer zouden zijn lastiggevallen door terroristen. Sinds geruime tijd zou u evenmin nog ernstige problemen hebben gekend met de Algerijnse politiediensten. Uw laatste arrestatie zou immers dateren van 1996. Zelfs na de arrestatie van uw oom in februari 2000 werd uzelf met rust gelaten. U zou zich weliswaar op regelmatige tijdstippen en ter controle op het plaatselijk politiebureau hebben moeten aanmelden maar dit element op zich is onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Conventie. U zou bovendien van januari 2000 tot aan uw vlucht op 18 juli 2001 op hetzelfde adres hebben kunnen wonen. Het feit dat u nog meer dan anderhalf jaar zonder veel problemen in Algerije kon verblijven wijst evenmin op een gevisieerd-zijn met het oog op vervolging.”;

## 2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering onontvankelijk is *ratione temporis*; dat de bestreden beslissing aan verzoeker op 10 december 2001 aangetekend werd verzonden; dat het verzoekschrift aangetekend werd verzonden aan de griffie van de Raad van State op 10 januari 2002; dat de exceptie niet opgaat;

## 3. Over de gegrondheid van het beroep.

### 3.1. Overwegende dat verzoeker als middelen aanvoert :

“Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel.

Dat de bevestigende beslissing van weigering tot verblijf dd. 10 december 2001 zoals alle bestuurshandelingen uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dit niet alleen op grond van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doch eveneens op grond van artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991. De motivering moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. De motivering dient afdoende te zijn (artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991).

Doordat de Commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker als kennelijk bedrieglijk beschouwd en hierbij als doorslag gevende motivering geeft:

‘Vooreerst moet worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen uw verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en in dringend beroep.

Zo meldde u in dringend beroep dat u in totaal driemaal werd gearresteerd en beschuldigd van samenwerking met de terroristen terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u nooit werd gearresteerd (verslag CGVS, p. 4 en verslag DVZ, vraag nr. 44). Verder verklaarde u in dringend beroep dat u zich na de arrestatie van uw oom in januari 2000 tweemaal per dag op het politiebureau moest aanmelden en dat u dit tot aan uw vertrek uit Algerije heeft gedaan. Over deze meldingsplicht heeft u op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord gerept (verslag CGVS, p.5). Zo beweerde u eveneens in dringend beroep dat uw problemen met de Algerijnse autoriteiten zouden gelinkt zijn aan het feit dat u in 1998 het FLN zou hebben verlaten (verslag CGVS, p. 4). Ook over dit feit maakte u nergens melding bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovenstaande tegenstrijdigheden én vergetelheden zijn onbegrijpelijk. Te meer daar ze betrekking hebben op belangrijke feiten uit uw vluchtrelaas. Bijgevolg ondermijnen zij in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In zoverre nog geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde vluchtmotieven onvoldoende ernstig zijn om te kunnen ressorteren onder de Conventie van Genève. Uit uw verklaringen zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als in dringend beroep, blijkt dat u persoonlijk sedert februari 1998 geen problemen meer heeft gekend met terroristen. U verklaart dat jullie sinds 1998 niet meer zouden zijn lastiggevallen door terroristen. Sinds geruime tijd zou u evenmin nog ernstige problemen hebben gekend met de Algerijnse politiediensten. Uw laatste arrestatie zou immers dateren van 1996. Zelfs na de arrestatie van uw oom in februari 2000 werd u zelf met rust gelaten. U zou zich weliswaar op regelmatige tijdstippen en ter controle op het plaatselijke politiebureau hebben moeten aanmelden maar dit element op zich is onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Conventie. U zou bovendien van januari 2000 tot aan uw vlucht op 18 juli 2001 op hetzelfde adres hebben kunnen wonen. Het feit dat u nog meer dan anderhalf jaar zonder veel problemen in Algerije kon verblijven wijst evenmin op een geïsoleerd zijn met het oog op vervolging’.

Terwijl:

het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken uitermate kort was (ca. 1h) en verzoeker dan ook niet in staat was zijn al zijn problemen uit de doeken te doen, waaronder de diverse arrestaties en de dagelijkse aanmeldingen op het politiekantoor en er bovendien volgens verzoeker ook niet naar deze zaken werd gevraagd op de Dienst Vreemdelingenzaken;

daarenboven verzoeker de mening was toegedaan dat beide interviews complementair waren en de vermelding van bepaalde zaken op één verhoor reeds voldoende was, nu hij verwachtte dat zijn asielaanvraag ten gronde zou worden onderzocht;

de stelling van het Commissariaat-generaal dat de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven onvoldoende ernstig zouden zijn, kan geenszins worden aanvaard, nu verzoeker wel degelijk geïsoleerd werd door de politiediensten;

het feit dat verzoeker zich tweemaal daags diende aan te melden op het politiekantoor een indicatie is van het feit dat verzoeker door de overheid in de gaten gehouden werd en dan ook iedere dag kon worden aangehouden, gelet op het gegeven dat zijn oom eveneens zomaar in de gevangenis werd opgesloten;

verzoeker bovendien geen paspoort kreeg omwille van de banden met zijn oom; dit alles indicaties zijn van een langdurige en (mogelijks langzame), maar zekere vervolging van verzoeker door de overheid;

het feit dat verzoeker - voorlopig althans - het geluk had niet te zijn gearresteerd of in de gevangenis te zijn opgesloten, thans niet tegen hem kan worden gebruikt, nu een

dergelijk risico dagelijks boven het hoofd van verzoeker hing; de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is, zoals vereist door aangehaalde artikelen.

Tweede middel : schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. m.n. het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Doordat de Commissaris-generaal oordeelt:

‘Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's. Buiten dit criterium steun ik mij op de volgende grond, voorzien in art. 52 van de Vreemdelingenwet. Ik meen dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is’

Terwijl:

verzoeker enkel en alleen de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure heeft doorlopen;

er nog geen onderzoek ten gronde werd gevoerd;

er dan ook nog niet kan geoordeeld worden over de grond van de zaak, hetgeen echter door de bestreden beslissing wel degelijk wordt gedaan;

de Commissaris-generaal dan ook geen afweging kan maken van de verklaringen en de belangen van verzoeker, nu er nog geen onderzoek ten gronde werd verricht;

mocht het Commissariaat-generaal dit wel hebben gedaan, het duidelijk zou worden dat er voldoende elementen voorhanden zijn die aantonen dat verzoeker wel degelijk in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève”;

3.2.1. Overwegende dat in een eerste middel verzoeker zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name het motiveringsbeginsel; dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent zodat het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht niet dienstig kan worden ingeroepen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat om een exact beeld te krijgen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van de vluchtelingenverklaring de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in casu de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat er tegenstrijdigheden bestaan tussen de verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en, in zoverre nog geloof kan gehecht worden aan het vluchtrelaas, dient opgemerkt te worden dat de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven onvoldoende ernstig zijn om te kunnen ressorteren onder de Conventie van Genève; dat verzoeker betoogt dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitermate kort was en hij dan ook niet in staat was al zijn problemen uit de doeken te doen, waaronder de diverse arrestaties en de dagelijkse aanmeldingen op het politiebureau; dat uit het administratief dossier niet blijkt hoe lang het verhoor heeft geduurd, en in elk geval de duur van het verhoor niet gezien kan worden als de reden waarom verzoeker essentiële elementen van zijn asielrelaas niet zou hebben vermeld bij het eerste verhoor; dat bovendien uit het verhoorverslag van de Dienst

Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker verklaarde “Ik werd niet opgepakt omdat mijn oom als verantwoordelijke beschouwd werd”; dat verzoeker tijdens het eerste verhoor evenmin vermeldde dat hij zich dagelijks moest aanmelden bij de politie en uit zijn verklaringen evenmin blijkt dat hij gevisieerd werd door de politie; dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn en dat hij zijn wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen na onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoeker tot de bevinding is gekomen dat de asielaanvraag bedrieglijk is en kennelijk ongegrond; dat de feitelijke en juridische overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen uit de bestreden beslissing blijken; dat uit de bespreking blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voldoende elementen aanwezig achtte om de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, doordat in de reeds gevoerde asielprocedure enkel geoordeeld werd over de ontvankelijkheid van de aanvraag; dat verzoeker verder stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen afweging kon maken van de verklaringen en de belangen van de verzoekende partij, en dat een onderzoek naar de gegrondheid van de zaak zich evenwel opdringt, nu het relaas van verzoeker volledig past binnen de Conventie van Genève; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het dringend beroep nagaat of een verder onderzoek van de erkenningsvraag nodig is, rekening houdend met alle gegevens van de zaak; dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid en op zorgvuldige wijze de beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken tot weigering van verblijf kon bevestigen; dat het tweede middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier november tweeduizend en twee, door :

|        |               |                  |
|--------|---------------|------------------|
| de HH. | A. BEIRLAEN,  | kamervoorzitter, |
|        | K. VANHOUTTE, | griffier.        |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**K. VANHOUTTE.**

**A. BEIRLAEN.**